

Kako je močan angel varih!

(K sliki.)

Herod Agripa, vnuk onega Heroda, ki je ukazal pomoriti Betlehemske otročiče, je ukazal, zapreti sv. Petra, da bi ga umorili takoj po Veliki noči. Ječo je stražila močna čveterna straža, t. j. 16 rimskih vojakov, ki so se menjavali tako, da so bili vedno štirje na straži. Dva sta bila poleg Petra, z verigo nanj priklenjena, dva sta pa stražila pred vrati.

Tako zastražen je sv. Peter mirno spal ono noč, predno so ga mislili umoriti. Kar angel Gospodov stopi v ječo v nebeški svetlobi, udari Petra v stran in ga zbudi rekoč: »Vstani hitro!« Peter vstane in verige padejo iz njegovih rok. Angel reče: »Opaši se in ubuj svoje čevlje, ogrni svoj plašč in pojdi za menoj!« Peter stori tako. Angel ga spremi še mimo prve in druge straže do železnih vrat, ki so se sama odprla, potem pa ga zapusti.

To nenadno in čudežno rešenje je Petra tako osupnilo, da v začetku ni vedel, ali je res, ali je le tolažna prikazen v sanjah. Zdaj pa, ko je bil na prostem, je radostno vzkliknil: »Zdaj vem res, da je poslal Gospod svojega angela in me je otel iz Herodove roke.«

Glej, koliko moč je dal Gospod angelu varihu. Debele železne verige odpne in odmakne, kakor da bi bile iz pajčevine; zaklenjene železne duri odpre s tako lahkoto, kakor da bi odgrnil list papirja.

Ne zabi, da imaš tudi ti vedno poleg sebe tako močnega variha, ki te lahko reši v takih nevarnostih, kjer bi te ne mogla rešiti nobena človeška moč!

Kdor ne uboga, ga tepe nadloga.

Matijče je pasel v logu edino kravico, ki so jo imeli njegovi revni starši. Krava je mulila in trgala šopke in jih je požirala hlastno. Matijče je pa stal ob njej in jo je držal za vrvico, da bi mu ne ušla

v škodo. Tako so mu namreč ukazali oče, ki so delali nedaleč od njega na polju; včasih so pogledali z bistrim očesom za sinkom, če še izpolnjuje njihovo zapoved.

Toda Matijče je bil pač Matijče. Pustil je včasih kravi njeno voljo. Zmotila ga je morda veverica, ki je brezskrbno skakljala po vejah bližnje smreke in se igrala; ali ga je zmotil pisan ptič; ali pa se je zamaknil v prirodo božjo. Tuinsem ga je zmotil tudi zajec, ki je plašno skočil s svojega ležišča, kadar je zašumelo kaj blizu njega, in zdirjal v goščo. V takih trenutkih je pozabil Matijče na kravo in na očetovo zapoved, pa je popustil vse in je šel. »Ej, kako skače z veje na vejo in se igra! In ta ptič, kako je lepo pisan in kako lepo poje!« Zamaknil se je Matijče in pozabil na vse.

Tedaj pa se je oglasil osorni očetov glas z njive, razlegal se je daleč skozi gozd in je klical: »Hoj, Matijče, kje pa si? Ali ne vidiš, da je sivka v škodi?«

In brž se je streznil Matijče, spomnil se je krave in očeta in bežal je nazaj. Prišli so tudi oče, zavrnilo so sivko in dali sinku vrv v roko, rekoč: »Tako jo lepo drži in ne puščaj je same! Pasi jo lepo tja ob robu; da ne bo silila v škodo, pazi dobro! Glej, kako lepo kaže žito; lepe potice bodo iz njega. Če pa krava vse pohlastá in pomuli, ne bo nič potic. Zato pa lepo pasi.«

Tako so djali oče in so šli na delo. Matijče pa je pasel nekaj časa sivko na vrvi, toda spet ga je kaj zmotilo, pustil je kravo in je šel. »Ej, sivka je pridna, ne bo šla v škodo ne. Kaj ne, da ne pojdeš?« ji je rekel in jo pobožal po vratu, preden je odšel. Pa je odskakljaj v gozd.

In spet se je oglasil očetov glas, in brž je pribežal Matijče nazaj. Oče so mu dali spet vrv v roko, bili malo osorni in so rekli: »Moral te bom za ušesa, če ne boš ubogal. Pomisli, Matijče, kaj bi bilo, če bi krava ušla, zbežala kdovekam in bi je ne mogli več dobiti. Pomisli, nič več bi ti ne kuhali mati sladkega mleka, ki ga piješ vsako jutro tako rad. Zato le lepo pazi, da se kaj takega ne zgodi.«

Tako so rekli oče, da bi priučili sinka pazljivosti. In odšli so spet na delo. Matijče je pa pasel lepo in si je mislil: »Ej, pridna je sivka, pridna; ne bo odšla ne; saj vé, da bi se jokal zanjo.«

In sklenil je, da ne pusti sivke iz rok in ne izpred oči.

Toda šment vedi, kako je moralo priti to. Nekoč je pasel Matijče kravico v logu proti večeru in je pel zraven veselo pesem po pastirsko. In očeta ravno takrat ni bilo na polju v bližini, da bi ga nadzorovali. In tedaj je priskakljal iz gozda mlad zajček, ravno Matijcu nasproti, da ga je videl. Ustavil se je na porobku gozda, sedel na zadnje noge in migal z dolgimi ušesi.

»Ej, kako je lep in majhen,« se je začudil Matijče in pozabil takoj na kravo in na očetovo naročilo. Skočil je za zajcem. Ta se je splasil in smuk zdirjal je po hosti, Matijče pa za njim. Izginila sta on in zajec — nihče ni vedel, ni kod, ni kam.

Vrnil se je Matijče, ko je bil že mrak. Trepetala je večernica na nebu. Debelo je gledal Matijče po logu, napenjal oči in iskal sivko, a ni je zagledal. In tedaj so se mu usule solze v glasen in obupen jok.

Iskal je kravico daleč naokolu: po polju, po gozdu, s solzami v očeh jo je klical: »Sivka moja, kje si? Oglasi se mi vendar, sivka!« A sivka se ni oglasila in ni slišala njegovega joka.

S solzami v očeh se je napravil domov. Na poti blizu hiše je srečal očeta, ki so bili namenjeni prav ponj. Čudno se jim je zdelo, ker ga ni bilo s kravo tako dolgo domov. Matijče je jokal in je povedal očetu vso nezgodo.

Oče pa so nevoljni dejali svojemu sinku: »Vidiš, ali ti nišem pravil, da pasi lepo in pazi, da krava ne uide? Čemu si popustil vrv? Zakaj si odšel od nje? Glej, zdaj ne dobiš nič več sladkega mleka, ki ga piješ vsako jutro tako rad. Zapomni si pregovor, ki pravi: Kdor ne uboga, ga tepe nadloga.«

Tako so govorili oče in niso povedali sinčku, da stoji sivka že v hlevu pri jasliah. Matijče je bil silno

žalosten in pobit; a vendar je spal prav dobro in je sanjal celo noč o zajčku v gozdu, ki ga je lovil. Že ga je mislil ujeti — —, nepopisno veselje ga je navdajalo, — pa glej, v tistem trenutku ga vzbudijo mati in mu velijo, naj žene kravo na pašo. Tedaj se je razjasnil Matijčev obraz.

Od tedaj ni pušchal kravice same. Lepo jo je pasel na vrvi in jo prignal vsakokrat sito domov, da sta bila zadovoljna s kravico in z njim oče in mati.

V. M.

Pes izda morilca.

Leta 1281. je živel v Parizu vitez Kartogi, ki je bil eden izmed najsrčnejših francoskih junakov. Kralj sam ga je čislal ter ga je večkrat očitno pohvalil in obilo obdaroval. Nekega dne jezdi Kartogi blizu Pariza skozi gozd. Bil je prav sam; le njegov pes ga je spremljal. Bil je vitez zamišljen ter je popustil uzdo konju, ki je prav počasi korakal pod hladnim drevjem. Naenkrat skoči iz grma človek in se vrže na viteza, ki se hoče braniti. Ali še preden more potegniti meč, ga prebode morilec, da pade mrtev s konja. Konj se splaši in zbeži, da ga nihče ni več videl. Pes pa ni pobegnil. Z vso močjo pade srdito na morilca, ali ta ga pobije s kolom na tla, da se ne more več geniti. Z nogo ga ropar prekucne še v rov kraj pota, potem pa koplje pod drevesom jamo in zakoplje vanjo mrtvega Kartogija.

Pes pa ni bil mrtev, ampak le omamljen od težkega udarca. Ko se zave, gre iskat svojega gospodarja. Kmalu najde sled, strašno tuli in cvili, potem pa se vleže na grob. Več dni in noči je pes pretulil kraj svojega umorjenega gospodarja. Nazadnje ga pa vendar lakota in žeja prisilita, da zapusti grob. Teče v Pariz in tu poišče gospodarjevega prijatelja. Prijatelj brž spozna psa in mu da jesti. Mislil je, da je kje izgrešil svojega gospoda. Pes se najé in napije, toda še vedno